

ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΠΟΛΥΤΡΟΠΗ ΑΡΜΟΝΙΑ &
ΠΟΛΥΤΡΟΠΗ

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Γ' ΤΑΞΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 02 ΙΟΥΝΙΟΥ 2025

ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΣΥΝΟΛΟ ΣΕΛΙΔΩΝ: ... ΤΕΣΣΕΡΙΣ (4)..

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

A1.α

1-α

2-β

3-β

A1.β

παρ' ἧν: Αναφέρεται στην *οδόν*

ὑπέρ ὧν: Αναφέρεται στα *παραφράγματα*

B1.

Ο Πλάτωνας παρουσιάζει το θέμα του μύθου του χρησιμοποιώντας τον εκφραστικό τρόπο της αλληγορίας, που δηλώνεται ήδη από την αρχή του διαλόγου με τις προστακτικές «ἀπεικασόν», «ὄρα». Το ρήμα ἀπεικάζω σημαίνει απομιμούμαι, απεικονίζω, παρουσιάζω μέσα από μια παραβολή/σύγκριση. Η χρήση του συγκεκριμένου ρήματος στην αρχή της αφήγησης, που είναι γνωστή ως ο «(πλατωνικός) μύθος του σπηλαίου», σηματοδοτεί την έναρξη ενός λόγου αλληγορικού. Μια αλληγορία συνεπάγεται πως όσα λέγονται έχουν και ένα άλλο επίπεδο σημασιών, πως οι λέξεις, οι έννοιες και οι περιγραφές έχουν πέρα από την κυριολεκτική τους και μια συμβολική σημασία. Η αλληγορία είναι ένας εκφραστικός τρόπος με τον οποίο ο συγγραφέας άλλα λέει και άλλα εννοεί, μια συνεχής μεταφορά ή παρομοίωση, αφού δεν περιορίζεται σε μια μόνο έννοια ή φράση, αλλά εκτείνεται σε μεγαλύτερο τμήμα του κειμένου. Πρόκειται, δηλαδή, για μια αφήγηση, με την οποία ο αφηγητής, χρησιμοποιώντας ένα σύνολο συμβολισμών, παρουσιάζει με παραστατικό τρόπο ιδέες, έννοιες και θεωρίες που έχουν ήδη αναλυθεί ή θα αναλυθούν. Με τη χρήση της αλληγορίας ως εκφραστικό τρόπο ο φιλόσοφος συμπυκνώνει με αναπαραστατική και συμβολική δύναμη ζητήματα οντολογίας, γνωσιολογίας, πολιτικής και φιλοσοφίας της παιδείας. Εδώ, ο Σωκράτης καλεί τον

Πλάτωνα να παρομοιάσει, να φανταστεί τον αισθητό κόσμο σαν μια σκοτεινή σπηλιά και τους ανθρώπους σαν δεσμώτες.

Στο μύθο του σπηλαίου ο Πλάτων πραγματεύεται τα εξής ζητήματα: **την επίδραση που ασκεί η παιδεία στην ανθρώπινη φύση ως «τροφή της ψυχής προς το φως», δηλαδή προς την ιδέα του αγαθού, την υποχρέωση του ορθώς πεπαιδευμένου ανθρώπου, δηλαδή του φιλοσόφου να «φωτίσει» τους συνανθρώπους του με την παιδεία και να αναλάβει τη διακυβέρνηση της πόλης, αλλά και γενικότερα την αντίθεση ανάμεσα στον αισθητό και νοητό κόσμο (πλατωνική «θεωρία των ιδεών»).**

Από την αρχή, λοιπόν, του μύθου ο Πλάτων καλεί τον συνομιλητή του να απεικονίσει την ανθρώπινη φύση ως προς την παιδεία και την έλλειψη αυτής με δεσμώτες σε ένα σπήλαιο («ἀπείκασον τοιούτῳ πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας»). Με τη φράση αυτή ορίζεται το κύριο θέμα της αλληγορίας. Ο Πλάτων θα μιλήσει αλληγορικά περί παιδείας και ἀπαιδευσίας. Στην Πολιτεία γενικότερα η αναφορά στην παιδεία γίνεται πάντα σε σύνδεση με την ηθική διαπαιδαγώγηση των πολιτών (424a): τροφή γὰρ καὶ παίδευσις χρηστὴ σωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ, καὶ αὗ φύσεις χρησταὶ τοιαύτης παιδείας ἀντιλαμβανόμεναι ἔτι βελτίους τῶν προτέρων φύονται [: γιατί η καλή εκπαίδευση και η ανατροφή, αν διατηρείται, γεννά καλές φύσεις, και πάλι οι χρηστές αυτές φύσεις, όταν λάβουν μια τέτοια ανατροφή, θα γίνουν ακόμη καλύτερες από τις προηγούμενες –μετάφραση Ι. Γρυπάρης]. Στον μύθο του σπηλαίου, ειδικότερα, η αναφορά στην παιδεία έχει και γνωσιολογικό περιεχόμενο: πώς μπορεί ο άνθρωπος να γνωρίσει την αλήθεια, και μάλιστα το αληθινά υπαρκτό;

Η παιδεία, επίσης, συνδέεται οργανικά με την ιδανική πολιτεία : η πόλη μπορεί να διοικηθεί ορθά και δίκαια μόνο αν οι φιλόσοφοι («οι πεπαιδευμένοι») γίνουν άρχοντες ή οι άρχοντες φιλόσοφοι . Στον μύθο του σπηλαίου παρακολουθούμε την πορεία διαμόρφωσης του φιλοσόφου – άρχοντα, την «άνοδό» του από την απαιδευσία στην αληθινή παιδεία, τη γνώση του Αγαθού.

Ο Σωκράτης, προκειμένου να καταστήσει πιο κατανοητή στον συνομιλητή του, τον Γλαύκωνα, τη σημασία της παιδείας και τη διάκριση της από την απαιδευσία, επιστρατεύει την αλληγορία του σπηλαίου. Ζητά από τον συνομιλητή του να φανταστεί ανθρώπους που βρίσκονται μέσα σε ένα υπόγειο σπήλαιο («έν καταγείῳ οἰκῇσι σπηλαιώδει»), δεσμευμένους από την παιδική τους ηλικία στα πόδια και στον αυχένα («έν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένους»), ώστε να είναι αδύνατον να κινηθούν ή να στρέψουν το κεφάλι τους («κύκλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν»). Η είσοδος του σπηλαίου βρίσκεται σε μεγάλη απόσταση («ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον ἐχούσῃ μακρὰν παρὰ πᾶν τὸ σπήλαιον») και δεν επιτρέπει τη διείσδυση του ηλιακού φωτός. Ο μόνος φωτισμός προέρχεται από μια φωτιά που καίει πίσω τους, σε ψηλότερο σημείο («φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν καὶ πόρρωθεν καόμενον ὀπισθεν αὐτῶν»). Ανάμεσα

στους δεσμώτες και τη φωτιά, σε δρόμο στον οποίο έχει χτιστεί παράλληλα ένας μικρός τοίχος (μεταξύ δε τοῦ πυρός ...παρωκοδομημένον), άνθρωποι κινούνται μεταφέροντας κάθε είδους πράγματα, άλλοι μιλώντας και άλλοι όχι (ὄρα τοίνυν παρά τοῦτο το τεῖχιν... τοὺς δε σιγῶντας τῶν παραφερόντων). Τις σκιές αὐτῶν των αντικειμένων βλέπουν οι δεσμώτες στον ἀπέναντί τους τοίχο (τοὺς γὰρ τοιούτους πρῶτον...τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας) και σε αὐτές αποδίδουν και τις φωνές που ακοῦν (ὅποτε τις τῶν παριόντων...ἢ τὴν παριοῦσαν σκιάν;).

Οι δεσμώτες εἶναι οι ἀπαιδευτοὶ ἄνθρωποι, που ζουν μέσα στο σκοτάδι της ἀμάθειας, της πλάνης και της πνευματικῆς και ηθικῆς ἀποτελμάτωσης. Γνωστικὰ βρίσκονται στο στάδιο της “δόξας” και μάλιστα στην κατώτερη βαθμίδα της, εκείνη της “εἰκασίας”. Εμπιστεύονται τα ψευδῆ και ἀπατηλὰ δεδομένα των αισθήσεων, θεωροῦν ὡς πραγματικότητα, ὡς ἀλήθεια (ἀληθές) τις σκιές των πραγμάτων. Η στάση τους ἀπέναντι στην πραγματικότητα μπορεί να ἀποδοθεῖ με τον ὅρο «αφελῆς ἐμπειρισμός» (: ἐμπιστοσύνη στα ἐμπειρικὰ δεδομένα της αἰσθησης). Επιπλέον, καθηλωμένοι ἀπὸ την παιδική τους ηλικία στην ἀμάθειά τους («ἐκ παίδων»), ἀδυνατοῦν να ἀντιληφθοῦν την πλάνη τους. Οι δεσμώτες συμβολίζουν τους ἀπαιδευτοὺς πολίτες, που δε διαθέτουν κρίση και γι’αὐτό εύκολα παρασύρονται σε λανθασμένες ἀποφάσεις .

Η μισοσκοτεινὴ σπηλιά εἶναι ο αἰσθητὸς κόσμος, η ψευδὴς και ἀπατηλὴ αἰσθητὴ πραγματικότητα. Το ημίφως της σπηλιάς συμβολίζει την ἀμάθεια, την ἀτελή γνώση στην οποία οδηγοῦν οι αἰσθήσεις.

Οι αλυσίδες, τα δεσμά συμβολίζουν τις αἰσθήσεις, τα ψευδῆ και ἀπατηλὰ δεδομένα που κρατοῦν τους ἀνθρώπους δέσμους κι ἐγκλωβισμένους στην ἀμάθειά τους ἀπὸ την παιδική τους ηλικία, υποχρεώνοντάς τους να βλέπουν μόνο τις σκιές των ὄντων στο τοίχωμα του σπηλαίου. Δεν τους ἀφήνουν να ἀντιληφθοῦν την πραγματικότητα με τη βοήθεια της λογικῆς και ὑπὸ το φῶς του ὀρθοῦ λόγου.

Οι σκιές και οι ἀντίλαλοι που φθάνουν ὡς τους δεσμώτες εἶναι τα δεδομένα των αισθήσεων, τα οποία οι δεσμώτες ἐκλαμβάνουν ὡς ἀληθινὴ πραγματικότητα. Πρόκειται για τα αἰσθητὰ πράγματα, τα ἀντιληπτά δια των αισθήσεων, τα θολὰ, σκιώδη και ψευδῆ «ομοιώματα», τα ἀπεικάσματα, τα εἰδῶλα των ιδεῶν, των νοητῶν ὄντων, που εἶναι και τα μόνα ἀληθινὰ.

B2.

Ο Ὅργουελ στο κείμενό του ἀφηγεῖται μια κατάσταση, ὅπου οι πολίτες ζουν σε μια ψευδῆ, πλαστή πραγματικότητα, μια ζωὴ μέσα στην πλάνη η οποία κατασκευάζεται και συντηρεῖται ἀπὸ ἕνα ἀπολυταρχικὸ Κόμμα και τον ηγέτη του, τον «Μεγάλο Ἀδερφό», παραπέμποντας στην πλάνη στην οποία ζουν «βυθισμένοι» οι δεσμώτες του Πλάτωνα.

Στην πρώτη παράγραφο του παράλληλου κειμένου περιγράφεται πώς το Κόμμα στο δυστοπικό μυθιστόρημα 1984 του Όργουελ δημιουργεί μια πλαστή πραγματικότητα. Ο «Μεγάλος Αδελφός» χρησιμοποιεί μηχανισμούς προπαγάνδας και παραποίησης των γεγονότων, ώστε οι πολίτες να ζουν μέσα σε μια ψεύτικη αλήθεια την οποία δεν αμφισβητούν (Στο τέλος, το Κόμμα θα ανακοίνωνε ότι δύο και δύο έκαναν πέντε, κι εσύ θα έπρεπε να το πιστέψεις). Οι πολίτες δεν γνωρίζουν την αλήθεια ούτε έχουν επίγνωση ότι αυτή τους αποκρύπτεται. Ζουν δηλαδή σε μια ελεγχόμενη ψευδαίσθηση (Η λογική του ισχυρού το απαιτούσε) , την οποία αποδέχονται ως πραγματική.

Στην Αλληγορία του Σπηλαίου, ο Πλάτωνας παρουσιάζει τους ανθρώπους ως δεσμώτες μέσα σε ένα υπόγειο και σκοτεινό σπήλαιο («Ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκῇσιν σπηλαιώδει»), οι οποίοι βλέπουν μόνο σκιές αντικειμένων στον τοίχο μπροστά τους («τοὺς γὰρ τοιοῦτους πρῶτον μὲν ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἷε ἄν τι ἑωρακέναι ἄλλο πλὴν τὰς σκιὰς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας»), όπως αυτές δημιουργούνται από την φωτιά που καίει πίσω τους (φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν καὶ πόρρωθεν καόμενον ὅπισθεν αὐτῶν»), καθώς δεν μπορούν να στρέψουν το κεφάλι και τα μέλη τους λόγω των δεσμών που τους περιορίζουν από τη στιγμή που γεννήθηκαν («ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένα»). Οι συνθήκες αυτές τους καθιστούν κυριολεκτικά και μεταφορικά δέσμιους μιας επίπλαστης πραγματικότητας, αφού δεν έχουν δει ποτέ το φως της αληθινής γνώσης («βλέποντας μόνον σκιὰς»). Λαμβάνοντας υπόψιν την πρώτη παράγραφο της δυστοπίας του Όργουελ και την Αλληγορία του Πλάτωνα γίνεται αντιληπτό πως και τα δύο κείμενα πραγματεύονται το θέμα της πλάνης, της επιβολής μιας ψευδούς εικόνας του κόσμου που παρουσιάζεται ως η μόνη αλήθεια. Και στις δύο περιπτώσεις, οι άνθρωποι ζουν εγκλωβισμένοι σε μια κατασκευασμένη ή περιορισμένη αντίληψη της πραγματικότητας, χωρίς να έχουν επίγνωση της απάτης.

Στη δεύτερη παράγραφο του παράλληλου κειμένου ο ήρωας του έργου, ο πολίτης Γουίνστον, έχει ως όπλο τη λογική και υποστηρίζει πως «Ελευθερία είναι η ελευθερία να λες ότι δύο και δύο κάνουν τέσσερα. Αν αυτό θεωρηθεί ως δεδομένο, όλα τα άλλα ακολουθούν». Για τον Γουίνστον ο κόσμος μπορεί να εξηγηθεί μέσω των αισθήσεων και να αναδείξει αλήθειες, οι οποίες σύμφωνα με τον ίδιο δεν μπορούν να αμφισβητηθούν («Ο υλικός κόσμος υπάρχει... προς το κέντρο της γης»). Θεωρεί ότι αυτά που αντιλαμβάνεται με τις αισθήσεις του είναι αληθινά, ότι «ο υλικός κόσμος υπάρχει, οι νόμοι του δεν αλλάζουν» Σε αυτό το σημείο, ο Όργουελ διαφοροποιείται από τον Πλάτωνα. Στην Αλληγορία αυτό που παραπλανεί τους δεσμώτες είναι οι αισθήσεις τους. Μέσω της όρασης παραπλανώνται θεωρώντας πως οι σκιές που βλέπουν είναι τα όντως όντα και μέσω της ακοής πιστεύουν πως οι ήχοι, που παράγονται από τους ανθρώπους που περπατούν πίσω από το τειχίο, προέρχονται από τις σκιές που θεωρούν τα αληθινά αντικείμενα. Στην κοσμοθεωρία του Πλάτωνα

κεντρική είναι η διάκριση ανάμεσα σε δύο επίπεδα πραγματικότητας: τον νοητό και τον αισθητό κόσμο. Ο φιλόσοφος υποστηρίζει ότι πέρα από ό,τι αντιλαμβανόμαστε με τις αισθήσεις μας, υπάρχει μια βαθύτερη και ουσιώδης πραγματικότητα, που δεν είναι ορατή, αλλά κατανοητή με τη σκέψη. Αυτή είναι ο κόσμος των ιδεών, ο οποίος υπερέχει της υλικής πραγματικότητας. Οι ιδέες είναι αιώνιες, αμετάβλητες και αποτελούν την αληθινή ουσία των πραγμάτων, σε αντίθεση με τα υλικά αντικείμενα, τα οποία είναι εφήμερα, αλλάζουν συνεχώς και φθείρονται. Έτσι, ο κόσμος των ιδεών είναι η αληθινή, αντικειμενική πραγματικότητα, την οποία μπορούμε να προσεγγίσουμε μόνο με τη λογική και τη φιλοσοφική σκέψη, δηλαδή με την επιστήμη. Αντίθετα, ο κόσμος των αισθήσεων δεν μας προσφέρει αληθινή γνώση, αλλά μόνο εντυπώσεις.

Επιπλέον, οι δεσμώτες του Πλάτωνα χαρακτηρίζονται από παθητικότητα, καθώς δεν συνειδητοποιούν την άγνοιά τους. Αυτό το γεγονός τους εγκλωβίζει ακόμα περισσότερο στην πλάνη και τους καθιστά ανίκανους να αντιδράσουν, ώστε να ανατρέψουν την πραγματικότητα που έχει δημιουργηθεί για αυτούς. Αντίθετα, ο ήρωας του Όργουελ αντιλαμβάνεται/συνειδητοποιεί την κατάσταση που του έχει επιβληθεί από το Κόμμα και τον ηγέτη του και επιχειρεί να ελευθερωθεί επιστρατεύοντας τις αισθήσεις του και την αντίληψη που έχει για τον κόσμο προσπαθώντας να διατηρήσει την ανθρώπινη υπόστασή του.

B3.

1. οισοφάγο
2. φόρος
3. φορέματα
4. φέρσιμό
5. φερέφωνό

B4.

1. Λ
2. Λ
3. Σ
4. Σ
5. Λ

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Γ1.

(Λέει ότι) παρατηρούσε συχνά τον εαυτό της και εξέταζε και αν κάποιος άλλος την έβλεπε, ενώ πολλές φορές έστρεφε το βλέμμα της στη σκιά της. Όταν λοιπόν έφτασαν πιο κοντά στον Ηρακλή, εκείνη από τη μία που αναφέρθηκε πρώτη (λέει ότι)

προχωρούσε με τον ίδιο τρόπο, η άλλη όμως επειδή ήθελε να τον προλάβει, έτρεξε μπροστά προς τον Ηρακλή και είπε: «Σε βλέπω, Ηρακλή, να απορείς ποιον δρόμο να πάρεις στη ζωή σου. Εάν λοιπόν με κάνεις φίλη σου, θα σε οδηγήσω στον πιο ευχάριστο και εύκολο δρόμο και δεν θα υπάρξει τίποτα από τα ευχάριστα που δεν θα έχεις δοκιμάσει, θα ζεις όμως(θα περάσεις τη ζωή σου) χωρίς να δοκιμάσεις τις δυσκολίες».

Γ2.

Το απόσπασμα αναφέρεται στην συνάντηση του Ηρακλή με την Αρετή και την Κακία και στην προσπάθεια που έκαναν και οι δύο να τον προσελκύσουν. Και οι δύο παρουσιάζονται επιβλητικές (δύο γυναίκας προσιέναι μεγάλας). Η Αρετή φαίνεται ευπρεπής ως προς την εξωτερική εμφάνιση και με αρχοντική φύση, χαρακτηριστικό του ελεύθερου ανθρώπου(τήν μὲν ἑτέραν εὐπρεπῇ τε ἰδεῖν καὶ ἑλευθέριον φύσει). Διέθετε αγνό, καθαρὸ σῶμα και στο βλέμμα της ήταν ευδιάκριτη η αιδώς(κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ). Η συμπεριφορά της διακρινόταν από σωφροσύνη και φορούσε λευκό φόρεμα (τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνη, ἐσθῆτι δὲ λευκῇ).

Η άλλη, η Κακία, είχε χυμώδη σωματότυπο και ήταν μαλθακή (τήν δ'ἑτέραν τετραμμένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἀπαλότητα). Ήταν έντονα καλλωπισμένη ἔτσι ὥστε να φαίνεται πιο λευκή και πιο ροδαλή στα μάγουλα από ότι ήταν στην πραγματικότητα(κεκαλλωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρῶμα ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι). Τα ρούχα της ήταν εντυπωσιακά και υπερτόνιζαν την νεανική της ομορφιά(ἐσθῆτα δὲ ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ὥρα διαλάμπει· κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτήν). Περπατούσε στητή και το βλέμμα της ήταν επίμονο και στραμμένο προς τα πάνω, δείχνοντας έπαρση, ενδεικτικό του χαρακτήρα της(τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα).

Γ3.

α.

γυναῖκας: τῆς γυναικός

φύσει: τῆς φύσεως

σῶμα : τοῦ σώματος

καθαρότητι: τῆς καθαρότητος

β.

φανῆναι: φάνηθι

μεγάλας: μειζόνων

ἰδεῖν: ὀψομένη

ἐπισκοπεῖν: ἐπεσκόπει

ᾧξω: ἀγάγωμεν

οὐδενός: οὐδεμιᾶ

Γ4.

α.

ἰδεῖν: απαρέμφατο της αναφοράς στο εὐπρεπῆ

τῆς φύσεως: ονοματικός ετερόπτωτος προσδιορισμός, γενική συγκριτική στο ὀρθότεραν

τῷ Ἡρακλεῖ: αντικείμενο στο προσδραμεῖν

ἀποροῦντα: κατηγορηματική μετοχή, αναφέρεται στο σέ που είναι αντικείμενο του ὀρῶ και εξαρτάται από το ρήμα αἰσθησης ὀρῶ

φίλην: κατηγορούμενο αντικειμένου/κατηγορούμενο στο ἐμέ

τῶν χαλεπῶν: ονοματικός ετερόπτωτος προσδιορισμός, γενική αντικειμενική στο ἄπειρος

β.

εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾷται: δευτερεύουσα ονοματική πλάγια ερωτηματική πρόταση, ολικής ἄγνοιας. Εισάγεται με το ερωτηματικό μόριο εἴ, εκφέρεται με οριστική θεᾷται που δηλώνει το πραγματικό. Συντακτικά λειτουργεῖ ως αντικείμενο στο ἐπισκοπεῖν .

αρμονία

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΡΑΒΑ ΔΗΜΗΤΡΑ
ΚΑΦΟΥΡΟΥ ΕΙΡΗΝΗ
ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ ΡΑΧΗΛ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

πολύτροπη